

LAODIKEA: VLAŽNÉ KŘESŤANSTVÍ

Hošťálková 20. 11. 2016

Kázal: Pavel Raus

Zj 3, 14-22 SP

14 "Andělu církve v Laodikeji napiš: Toto praví Amen, ten věrný a pravý svědek, prvopočátek Božího stvoření: 15 Znam tvé skutky - nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! 16 Ale že jsi vlažný a ani studený ani horký, vyplivnu tě ze svých úst. 17 Říkáš totiž: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji - a nevíš, že jsi ubohý a politováníhodný, nuzný, slepý a nahý. 18 Radím ti, aby sis ode mě koupil zlato přetavené v ohni, abys byl bohatý, a bílé roucho, abys byl oblečen a neukazovala se hanba tvé nahoty; a své oči pomaz mastí, abys viděl. 19 Já všechny, které miluji, kárám a vychovávám. Rozhorli se tedy a číň pokání. 20 Hle, stojím u dveří a tluču. Kdokoli uslyší můj hlas a otevře mi dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. 21 Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůnu. 22 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím."

Tomuto sboru se nedostalo žádného ocenění.

Zajímavé: žádná zmínka o pronásledování

Hlavní problém - duchovní vlažnost

Znaky vlažnosti

1. Falešná jistota

- Vlažný člověk se snaží sám zabezpečit svůj život - zajistit se, pojistit se. To je bláznovství!

Laodikea bylo bohaté město. Byla zde usazena velká židovská komunita. Pravděpodobně zde mnoho křesťanů prosperovalo a dařilo se jim dobře. Nemáme známky o přílišném pronásledování v tomto městě. Proto se zdá, že se zde bylo možné vést pohodlný křesťanský život.

Připomíná to ale bohatého muže v Ježíšově podobenství
Lk 12, 16-21: 16 Řekl jim podobenství: „Jednomu bohatému člověku přinesla země hojnou úrodu. 17 A on v sobě o tom

rozvažoval a říkal: „Co budu dělat? Vždyť nemám, kam bych svou úrodu shromáždil.“ 18 Pak řekl: „Udělám toto: Zbořím své stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí a zásoby. 19 A řeknu své duši: Duše, máš hodně zásob na mnoho let; odpočívej, jez, pij, raduj se.“ 20 Bůh mu však řekl: „Blázne! Ještě této noci si od tebe vyžádají tvou duši, a čím bude to, co jsi připravil?“ 21 Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady, a není bohatý v Bohu.“

2. Falešné uspokojení

- Nezávislost – nikoho nepotřebuji

Všimli jste si zvláštní věci? Pokud máte finanční prostředky, cítíte se lépe, jistější, sebevědomější, neohrožitelnější, nezávislejší. Peníze a majetek nám dávají nezávislost.

Je prospěšné, když jsme nezávislí, dává nám to možnost jednat ve prospěch spravedlnosti a prokazovat milosrdenství. Ale nemůžeme být nezávislí na Bohu. Peníze jsou také nebezpečím: naše nezávislost se může stát pýchou, pocitem neohrožitelnosti a můžeme zapomenout, že jsme zcela v Božích rukou, odkázaní na jeho dobrotu, požehnání a milost. Vše, co máme, máme z Boží ruky. A je to projevem jeho starostlivosti o nás.

3. Falešná teplota

- Ani horký, ani studený – duchovně zůstává někde “mezi”

Není to člověk, který by duchovně zcela nežil. Je to člověk, který udělal určité duchovní rozhodnutí.

Není to ale také člověk, který by duchovně naplno žil. Je to člověk, který nejde dál.

Zůstal na půli cesty. Spokojil se s půlí cesty. Buď neví, jaké bohatství se mu nabízí nebo o něm nechce vědět, protože si uvědomuje, že takové bohatství bude také hodně stát.

Podobné tomu, co říkal Eliáš

1K 18,21 SP: Tehdy Eliáš přistoupil ke všemu lidu a řekl: Jak dlouho budete kulhat na dvě strany? Jestliže je Bohem Hospodin, jděte za ním, a jestliže Baal, jděte za ním. Lid mu nic neodpověděl.

4. Falešný obraz o sobě

- Nezná pravdu o sobě – neoprávněný pocit nadřazenosti a sebeuspokojení

To, co vás první upoutá je - ostrý kontrast mezi tím, jak si myslím, že na tom jsem a tím, jak na tom skutečně jsem - nemohu se snad

ani více mýlit v hodnocení sebe a své situace. Můj odhad je zcela zkreslený. Výsledkem jsou dva rysy: samolibost a nezávislost. Je to pocit kapitána Titaniku.

V hodnocení sebe se nesmírně mýlí – domnívá se, že je na tom dobře, ale není. Je spokojen sám se sebou, ale měl by být znepokojen. Neruší, jak klamné je jeho uspokojení.

Problém samolibosti: Samolibý člověk je sám sebou spokojený člověk,

Samolibost je pocit falešného sebeuspokojení, které je spojeno s podceněním nebezpečí, nebo neznalostí skutečného stavu.

Bere věci jako samozřejmost, neváží si toho, co má. Zásluhy přičítá sobě. Je tedy spokojený sám se sebou.

Pýcha - Já vím, co je pravda! A co je správné!

Arogance - Nikdo mi nebude nic říkat!

Satan má snadnou práci se samolibým křesťanem. Je jen otázkou času, než ho dostane. Tenhle člověk si neuvědomuje nebezpečí a nevidí své ohrožení. Neví, že je hladový, protože se sytí náhražkami. Neví, že nemá poznání, že existuje hlubší poznání. Je slepý!

- Nebezpečí: neví o tom, že má tento problém

Neví, že neví – neuvědomuje si, že je něco více. Skutečně: Nemůže si to neuvědomovat. Ale jako lidé máme schopnost nevidět to, co vidět nechceme, neslyšet, co slyšet nechceme, nerozumět, čemu rozumět nechceme.

Proto je to forma duchovní pýchy.

Na rozdíl od duchovně mrtvých – tito lidé ani nevědí, že nevědí, připadá jim, že to, co žijí je vše, co zde je. Jsou to nemocní lidé, kteří nevědí o své smrtelné nemoci, a proto nic nedělají. Neléčí se.

Fyzické nemoci rozpoznáme, protože se necítíme dobře, zakoušíme bolest – to nás upozorní, že něco není v pořádku.

Zde ale tento člověk má pozitivní pocity, nezakouší vinu, obviňování D.Sv., smutek nad svým hříchem, bázeň před Bohem. D. Sv. nemůže pracovat, protože přehlušíme jeho hlas. Bůh mu nemůže ukázat pravdu, protože jej k sobě nepustí.

- Upnul se špatným směrem - na věci, které pomáhají se cítit příjemně, které zvládá a které má pod kontrolou
- Špatná diagnóza znemožní potřebnou léčbu

Boží reakce

Bůh má zažívací potíže! Zvláštní obraz - Bůh nesnese v ústech. Vyplivne! Taková zbožnost je pro něho nesnesitelná.

Bůh nemůže s takovým člověkem pracovat. Nemůže k němu mluvit, protože neslyší. Nemůže ho uzdravit, protože si myslí, že není nemocný. Nemůže ho vést, protože nechce nikam jít. Nemůže ho vyučovat, protože si myslí, že už všechno ví.

Proč je lepší být studený/chladný než vlažný? Není snad vlažnost stupínkem ke vroucnosti? Není alespoň, není něco lepší než nic? Ne! Vlažnost je odporná Bohu!

Bůh snese chladného člověka anebo horlivého, ale vlažného nesnese.

“Vlažnost je Bohu odporná. Uráží ho. Nevyjádřit vůbec lásku Bohu pro Něho není tak urážlivé jako vyznávat lásku a přitom být vlažný. Bůh žádá celé tvé srdce. Pokud Mu nepatří celé, ví, že nedostává vlastně nic. Touží po upřímné vroucí lásce. Milovat ho jen zčásti, ne zcela, ho činí hodným jen střípků lásky, která zatím patří něčemu nebo někomu jinému. Činíme ho hodným méně než je to, čemu naše srdce patří.” C. E. Orr

Vlažnost obsahuje chlad smrti. A je mnohem horší než smrt samotná, protože nevypadá jako smrt! Zdá se být živá. Ale není! Budí zdání, že je vše blízko skutečné upřímné lásce. Ale srdce je daleko od uchvácení touto láskou.

Takový člověk je mrtvý, ale vypadá jako živý. Je smrtelně nemocen, ale neví o tom. Je pod Božím soudem, ale nechce si to připustit a postupem času už si to ani nedokáže připustit. Takový člověk má otupělé duchovní smysly. Ve své chronické podobě je to forma Božího soudu.

Je to velmi zvláštní stav, protože duchovně umíráte, ale cítíte se stále ještě dobře.

Je to stav duchovního spánku. Může být aktivní a milý, zapojený. Ale duchovně u něho základní mechanismy nefungují. Usvědčení z hříchu, a síla činit pokání - jsou vlastně požehnáním. Vlažný člověk

to vše nepotřebuje, domnívá se, že to má za sebou. Je sebevědomý.

Leonard Ravenhill: Křesťanský život není jako vyšplhat se kus namáhavé cesty na vyvýšené místo a usadit se tam. Žít pak pohodlným spokojeným křesťanským životem. Ustrnout, ustát, přestat růst. Udělat dostatek kompromisů, abych nebyl zneklidňován.

Křesťanský život je stále pokračovat ve výstupu, dokud jsme na této zemi. Být neustále proměňován. Neustále se učit s Bohem nové věci.

Zatracení je zde jisté! Boží soud je nad takovým člověkem.

Paradoxně je snazší a pravděpodobnější, že člověk, který skutečně odejde, vychladne, se navrátí než člověk, který je vlažný. Ten, kdo odpadl, se může obrátit a navrátit. Zakusil hrůzu zla, bolest a zranění. Zažil znechucení a odpornost sebe sama. Ví, co je prázdnota a ubohost, mizérie a zlomenost.

Ale vlažný se domnívá, že je obrácený a vše je v pořádku. Žije v iluzi. A tuto iluzi si udržuje.

Jak se člověk dostane do stavu vlažnosti?

Daří se mu dobře. Spokojí se s životem na "půl cesty." Nechce více. Žije v iluzi a udržuje si iluze - o sobě a o svém zabezpečení. Falešné sebeuspokojení a pocit nadřazenosti a neohrožitelnosti. Samolibost.

Postrádá duchovní signalizaci.

Nežije v autentickém vztahu s Bohem. Porovnává se s druhými lidmi a staví na viditelných materiálních hodnotách. Neporovnává se s Božími požadavky. Proto nepozoruje deficit mezi svým životem a tím, co požaduje Bůh. Říká si: Jsem na tom dobře! Ale Bůh říká: Jsi na tom špatně!

Ustrnul duchovně a roste jen vnějšně. Roste do šířky, ale ne do hloubky.

Je si jistý tam, kde by měl být nejistý.

Léčba vlažnosti

Potřebujeme Pravdu! Nejen to, jak nám věci připadají, ale jaké opravdu jsou. Pro to musíme dovolit vnější, objektivní, Boží

stanovení diagnózy.

Obviňování D. Sv. je velikou milostí. Poznat Pravdu o sobě je velmi nepříjemné na začátku. Je to řez chirurgickým skalpelem do nablýskaného naleštěného a pracně vybudovaného image naší duchovní sebe-prezentace.

Je to ale nezměrná milost, pokud nám Pán stále ukazuje na naše poklesky, pokud nám zjevuje skutečné záměry, motivy našeho srdce. Věřte mi, pokud vám Pán tohle ukáže, nebude vám dobře. Ale pokud vám to neukáže nebo pokud to budete ignorovat - bude vám nakonec nezměrně hůře. Zemřete, budete od Něho odděleni, nakonec vás nepozná.

Požehnání obviňování Duchem Svatým je v tom, že se můžete napravit. Dostáváte vlastně příležitost, abyste se navrátili, napravili své cesty, abyste přišli k Bohu a mohli být uzdraveni.

Léčba podle Zj 3,18 spočívá v nápravě 3 oblastí:

1. zlato přetavené v ohni, zprubované - pravé bohatství
Musíme rozpoznat, co je a co není skutečně hodnotné - ne náhražky, napodobeniny, bezcenné věci, ale to, co je přezkoušené, zhodnocení, přečištěné, přetavené, zprubované, nejjakostnější hodnoty

Máme se zaměřit na to nejdůležitější, nejcennější. Je málo pochyb o tom, že to je to, co pochází od Pána, co je věčné, co pramení v něm.

2. bílé roucho - zahalí nahou, pokořující pravdu o nás
přikrytí našeho hříchu - odpuštění a očištění v Kristu a jeho oběti
Nemusíme předstírat, že jsme na tom lépe, než na tom jsme. Ježíš zaplatil za náš hřích - a jeho nabídka stále platí: vyperte svá roucha, odstraňte skvrny na svém oblečení.

3. mast na oči, abychom prohlédli a uzdravil se náš duchovní zrak
vystavíme se stále záři Boží Pravdy - v Božím Slovu, skrze napomínání bratří a sester,

Potřebujeme prozívat. Potřebujeme jasný zaostřený pohled. Potřebujeme poznávat Boha a jeho Pravdu. Potřebujeme hlouběji proniknout do Božího Slova.

Nezachrání nás nic jiného než čistá nahá pravda! Bez příkras.

Nemusíme se jí bát, protože Boží milost je vždy o kousek větší než naše selhání a provinění, než věci, za které se stydíme. Pravdu zoufale potřebujeme, protože jinak nevíme, že jsme nemocní a nevíme, kde potřebujeme uzdravení.

Zj 3,20 SP: Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

William Holman Hunt namaloval (1851-3) obraz The Light of the World, který nyní visí v katedrále Sv. Pavla v Londýně. Staré zpuchřelé, zarostlé a zatuhlé dveře a Kristus na ně ťuká. Jeden návštěvník: "Chyba! Dveře nemají kliku!" Tahle klika je jen zevnitř.

Závěr

Už dost vlažnosti. Už stačilo žít svůj křesťanský život jen napůl. Je čas spálit mosty a zabouchnout zadní vrátka.

Pokud žijeme s Pánem, nemůžeme zároveň koketovat s jinými pány. Pokud chceme kombinovat horko a chlad - výsledkem nebude nic jiného než vlažnost. Určité věci jsou "buď anebo." Musíme se rozhodnout dát vše nebo nic.

Neexistuje něco jako nízkonákladové křesťanství. Ex.: Není to jako nízkonákladové letenky - jdete na internet a najdete to nejlevnější spojení. Usilujete, aby vás to stálo co nejméně. To platí při nákupu letenek. Ale neplatí to v životě s Bohem. Nemůžeme usilovat jen o to, aby nás to nic nestálo. Nebo aby vás to stálo co nejméně. To nejde! Ve vztahu s Bohem platí: pokud se vzdáte všeho a o všechno přijdete - teprve pak zjistíte, že jste všechno získali.

Jsou věci, se kterými se musíme rozejít. Nekompromisně!

A jsou oblasti, do kterých musíme investovat.

Mt 5, 6 SP: Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Hlad po Bohu

"Duchovní hlad spočívá v tom, že nás nic na tomto světě nefascinuje tak jako být blízko Bohu. Raději chci, aby na pódiu byl člověk, který není naplněn Duchem, ale je hladový po Bohu než člověk, který je naplněn Duchem, ale je uspokojený sám v sobě."

Smith Wigglesworth